

**КРОС-КУЛЬТУРНИЙ ПІДХІД ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ У
ВИЩОМУ ЗАКЛАДІ**

Abstracts are devoted to the peculiarities of the formation of communicative competency of students in the cross-cultural context.

Тези присвячені особливостям формування комунікативної компетентності студентів у крос-культурному контексті.

На сучасному етапі розвитку вітчизняної науки визначальним є входження України у світовий освітній простір, що зумовлює переосмислення методологічних засад наукового пізнання педагогічної дійсності, освітніх систем та моделей навчання, у тому числі якісні перетворення у системі фахової підготовки майбутніх учителів іноземної мови. Поглиблення та ускладнення зв'язків у сучасному глобалізованому світі висуває проблему міжособистісної комунікації, реалізації комунікативного підходу в професійній освіті як одну з головних. Розв'язання фахових завдань учителів іноземної мови, англійської зокрема, насамперед залежить від сформованості такої складової професійно-педагогічної культури як комунікативна компетентність.

Кардинальні зміни у підходах до професійної підготовки педагогів викликані новими завданнями, які стоять нині перед вищою школою: підготувати студентів до життя у новому інформаційному суспільстві, виховати в них здатність до постійного самонавчання і саморозвитку, що неможливо без належного володіння комунікативними вміннями. Отже, соціальне і педагогічне значення проблеми формування комунікативної компетентності полягає у підготовці педагога, зорієнтованого на необхідність модернізації цієї освітньої галузі.

Прогресивний рух культурного й освітнього інтеграційних процесів до європейського простору зорієнтовує середню та вищу освіту України на встановлення міжкультурних зв'язків, головними елементами яких є мова і культура. Зв'язок мови і культури на сьогоднішній день є необхідною складовою повноцінного розуміння під час крос-культурного спілкування, взаємного обміну соціокультурними знаннями і, врешті-решт, формування уявлень про менталітет країни загалом [1, с. 96-99]. Більшість учених сучасності наголошує на необхідності вивчення мови через культурне збагачення, оскільки культура розширює межі світобачення, додаючи до мовного світу яскравого різноманіття явищ історичного характеру, відбиваючись у мовних поняттях і даючи змістовну інформацію про лінгвокраїнознавчий досвід [2, с. 5]. Тому на сучасному етапі розвитку крос-культурних відносин гостро постає питання розроблення методів і прийомів викладання іноземної мови у вищих навчальних закладах. Проблема стосується не лише наявності мовних і мовленнєвих знань, умінь і навичок, а й уміння послуговуватися мовою в комунікативних ситуаціях. У педагогічному вимірі ХХІ століття недостатньо лише володіти мовним багажем, важливо знати, яким чином можна його застосувати. У педагогіці ХХІ століття недостатньо лише володіти мовним багажем, важливо знати, яким чином можна його застосувати.

Метою нашого дослідження є наголошення на характеристиці шляхів впровадження крос-культурного компоненту у викладанні іноземної мови для спеціальних цілей студентам вищих навчальних закладів.

Якщо на початку 70-х років минулого століття викладання іноземної мови включало переважно розвиток лінгвістичної компетенції (вивчення спеціалізованої термінології, мовних функцій, граматично перекладний метод тощо), то вже у 80-х роках минулого століття комунікативний підхід значно змінився: було перенесено акцент з лінгвістичної на комунікативну компетенцію; Комунікативний підхід став основним у викладанні іноземної мови.

У центрі сучасного педагогічного процесу треба враховувати різні підходи до викладання іноземної мови. Назвемо деякі з них:

- матеріал програми повинен ґрунтуватися на мотивах навчання студентів
- оволодіння матеріалом повинно бути інтенсивним, інтелектуально-складним і короткочасним;
- студенти повинні досягти і високого рівня компетенції за короткий проміжок часу;
- перевага надається завданням, які імітують реальні професійні ситуації
- студенти мають більше автономії у навчанні, ніж раніше;
- мова є не метою, а засобом;
- за результати навчання відповідає як викладач, так і студент;[3, с.330]

Можемо зробити висновок, що збагачення викладання іноземної мови крос-культурними компонентами підносить виховний процес на новий ступінь якості, оновлює дидактичні принципи сучасної педагогіки та лінгвістики.

Література:

1. Анисимова А.И. Семантические особенности некоторых английских прилагательных в кросс-культурном контексте / А.И. Анисимова // Англїстика та американїстика. – Д.: Вид-во Дніпропетров.нац. ун-ту, 2005. – Вип. 2. – С. 96-99.
2. Анисимова А.И. Основные тенденции в обучении иностранным языкам / А.И. Анисимова // Сучасні стратегії навчання іноземним мовам : Тези доповідей. – Д.: Пороги, 2008. – С. 5-6.
3. Шиян Т.В. Крос-культурний компонент у викладанні англійської мови для спеціальних цілей / Т.В. Шиян. – МНУ ім.В.О. Сухомлинського, 2015. – Вип. 58 – С.329-371.